

Dosias Datter.

af Henry Greville.

Paa dansk ved P. S.

(Fortsat fra No. 11.)

Skal man da absolut være en Hverdagsnatur for at blive forstaaet? filosoferede hun. Hinder da intet Naade selv for gode og højstaaende Menneskers Dine, som ikke har Brag af denne store Almindelighed? En Tasse finder paa at sige til mig, og saa mishandler man mig, fordi jeg viser ham bort fra mig, og denne Dumman har ved sine Talemaader og sit flodne Bægen forstaaet at sætte sig i Dødsen hos Fader og Moder, der dog begge staa saa uendelig højt over Middelsmaadigheden. Skal man da være som denne Tasse for at blive lykkelig? — O, Moder, du har paa din Vej gennem Livet fundet min Fader, der har elsket og ledet dig, skal jeg da ingen Ven og Jæger finde, der kan sprede Lys og Glæde i dette Hjerte.

Hun skintede utydelig en Stygge i den anden Ende af Galleriet; det var allerede saa mørkt, at man kun kunde skimte Omridsene af en Stikelse, der blev staaende ubevægelig, til Agnes kom nærmere.

— Ernil! sagde hun med blød, taarebalt Stemme. Det var for hende, i den Jølelse af Forshadthed, hvori hun var tilbent, snarst en Lise at vide en med sjælden Sjæl i sin Nærhed.

Sjællig stød han ved hendes Side.

— Jeg forstår Dem? spurgte han usselig.

— Nej, blev De kun! svarede Agnes.

Han gik stiltvise ved hendes Side; hendes Skridt var ikke mere heftige som tilforn, der var snarere noget mat og valkende i hendes Gang.

— De lider, begyndte han sagte. Jeg vilde give, jeg ved ikke hvad, hvis denne usalige Spøg ikke var bleven fat i Værf.

— Indsaldet var mit, svarede hun. Al, men det er slet ikke det.

— Dersom De vidste, hvor bekymret jeg har været — jeg sølte, hvor bedrovet De var.

— Al! De ved jo ikke, hvad man har sagt mig! Jeg ved i det hele taget ikke mere, om min Moder elsker mig.

En lidenkabelig Gulken fik den unge Pige til at ryste over hele Legemet.

— Deres Moder? Na, kjære Agnes, De aner blot ikke, med hvor stor Andægtighed hun elsker Dem! Men hun ser paa Tingene med ganske andre Dine end vi, det er jo saare naturligt — i hendes Alder.

— og det er lige saa naturligt, at man i min Alder tænker anderledes! sagde Agnes ham i Ordet med et Anstrøg af hendes sædvanlige Hojmod.

— Det forstaaer sig! skyndte Ernil sig at svare.

— Men det drejer sig nu mindre om Dindets Karsager end om et Middel til at gjøre alting godt igjen, vebblev Ernil.

— Al, det er Illusioner, svarede hun bittent. Dndet er for gammelt, Ernil, det er en Misforstaaelse, der allerede var til, før jeg kom til Verden. Jeg har lænt meget i de sidste Dage, og jeg har faaet Rede paa Ting, som før var mig uforklarlige. Ser De, min Moder, som i sin Tid var et saakaldt "enfant terrible", frygtet intet saa meget, som at se disse Anlæg gaa igjen i hendes Dren. Hun ønsker, i ds at se Billeder af Faderen; derfor holder hun meget mere af Mikolas end af Vera og mig; dette ved hun maaske ikke selv, men det er saaledes. For mig har hun ligesom Angst, Ernil, fordi jeg ikke er let at lade....

Hun tav og gik et Par Skridt videre.

— Naa ja, det er sandt! Jeg er vanskelig at behandle, vebblev hun med undertrykt Hefstighed. Jeg indrømmer det, og jeg stammer mig ikke derover; men jeg ved ogsaa, hvad godt der bor i mig, hvor meget der gaar til Grunde i mig.... I synes, at jeg hænger ved de ydre Former, at jeg er pedantisk.... Al, er det da aldrig falder Eder ind, at dette er en Dsang, som jeg frivillig paalægger mig selv for at kunne beherske mig? Al jeg sætter mig selv Skranker af Frygt for, at jeg kunde overskride de virkelige forhøvedene, derfor jeg ikke vænnede mig til ikke at hengive mig til Drømme og Luner?

— Saa aldeles uforsaaet er De ikke. Jeg har mere end en Gang sagt mig selv, at det maatte være saaledes, svarede han, De vilde ellers ikke være i Samklang med Deres inderste Natur.

— Tror De da, at der ikke allerede ligger nogen Forstjeneste deri, at en Pige som jeg, der omgives af Overfod vokser op i det faderne Hjem, overhovedet mistror sig selv? Al det vil sige meget, naar hun altid kjæmper med sit eget Jeg, selv om det kun er en tom Illusion, naar hun frivillig paalægger sig Dsang, selv om denne Dsang kun gjælder ydre Former? Al dette har jeg gjort, og beviser dette ikke, at der i mig bor en Kraft, som man slundom burde regne med?

— Det er det rigtige Ord, indskød Ernil med Liv. Al man skal tage Dem alvorlig, at man skal regne med Dem, det er det, De kræver, og som Deres Forældre ikke gjør. Uafhængig bliver man med Aarene eller ved Høstfester....

— Det vil sige, i sidste Tilfælde stifter man blot Hersker.

— Ikke altid, svarede den unge Mand med sølsom al-Stemme. Der gives Mand, som ere fornøftige nok til, i deres Hustru at se den jævnbyrdige Livslidagjer — naar hun er værdig dertil.

Agnes gjorde en afsøjende Bevægelse.

— Hvad jeg længes efter, sagte hun, er en Mulighed for at bruge min Kraft og mine Evner, saa længe jeg endnu er i Besiddelse af dem, at udrette noget, at yde noget — ikke for mig selv, men for andre.

— Det mangler sandelig ikke paa Dggaver af denne Art hos os; i vort Hus er der endnu meget at udrette. Jeg kjender en ung Mand uden stor Formue, han havde ned-sat sig i sin Fødsel som Advokat og havde snart faaet en glimrende Praksis. En Søndag hørte han, at man ikke

kunde opdrive en Skolelærer for en affibde liggende By i en Sampegn.... Kan De forestille Dem, at man kunde komme i Mangel for en ganske almindelig Skolelærer?

— Og Deres Ven? udbrød Agnes, fuld af Utaalmodighed.

— Han lod sine Klienter i Stikken og drog ud i Sum-pene, hvor han lærer Bønderbørn at læse og skrive, forudsat, at han ikke siden er død af Sumpefeberen....

Agnes slog Hænderne sammen.

— Det er smukt! raabte hun. Slike Mennesker maa man ære. Og jeg — jeg slet intet! Jeg er ikke engang i Stand til at fortjene Brødet til mig selv alene!

— Det ved De jo slet ikke, bemærkede Ernil smilende. Jeg tror, at De har et stort pædagogisk Talent.

Hun smilte skygigt; derefter vendte hun sig hurtigt om til ham og spurgte:

— Og De? Hvad kunde De have Lyst til at gjøre og udrette?

— Jeg vil lære mine Bønder ikke at sætte Frugterne af deres sure Arbejde paa Spil ved Døenskab, Uvidenhed eller Dumhed, det er alt det, som jeg formaar at udrette. Jeg er ingen Helt, søjede han ydmyg til, og søger mig ikke i Stand til heroiske Handlinger; ds kunde jeg for min Pligt, men opfinde romantiske Pligter kan jeg ikke.

— Opfinde? Gives der da opfundne Pligter?

— Jeg tror ja, svarede han med den samme Ydmyghed og No.

— Er det ogsaa en opbygget Pligt at holde sit Ord!

— Bisælig ikke, men at love noget, som man ikke kan holde, det vilde maaske være at opdigte Pligter. Jeg ved det ikke — Agnes, jeg er et ærligt Menneske, men ingen Paladin.

— Jeg har set Dem, i Jiden....

— Na, det var jo en ganske naturlig, selvølgelig Sag; hvad jeg vilde sige, er dette, at jeg mangler fuldstændig Poesi og Fantasi — jeg er et simpelt, alt for simpelt Men-neske.

Det var, som ont han vilde bede hende om Tilgivelse for denne Egenkab. Hun saa et Djeblit forbløffet paa ham, tilbølgelig til at tage hans Udtalelse boghævelig, og dog med en halv ubewidst Jølelse af, at denne Vædselsheds i og for sig pegede hen paa noget usædvanligt.

— Naar man har givet sit Ord, maa man holde det, sagde hun med den hende ejendommelige stolte Sikkerhed. Om dette er en virkelig eller en opbygget Pligt ved jeg ikke — men en Pligt er det for en Mand af Ære — denne Dverbe-visning kan jeg ikke komme fra.

Han søjtede Hovedet ydmyg, om end ikke overbeviset. Der var noget i ham, som satte sig op imod denne Dom, han sølte Lyst til at udtale sig, til at retfærdiggjøre sig, men mod den af Agnes fremstillede Paastand, der var formel rigtig, fandt han ingen Vaaben.

— Hvorom alting er, søjede hun til med et Suk, er alt dette Theorier, Vanskeligheden er, hvordan man skal rede sig ud af den virkelige Nød.

Han havde Lyst til at sige hende, at disse Theorier havde bidraget betydelig til at skabe den Nød, som hun klagede over, men han vovede det ikke af Frygt for at bringe hende end mere i Misstemning. Hun led jo; men tusendfold smer-teligere var det for ham, at han ikke turde byde hende den eneste virkelige Balsom for hendes ledende Hjerte i hans uendelige Kjærlighed, hans Hengivenhed, Dffervillighed og Selvfornægtelse. Og hun selv havde ubetænkømt berøvet sig selv den Trøst at høre saadanne Ord, og han den Lyk-salighed, det vilde voidde ham at turde udtale dem.

— Ernil, sagde hun pludselig, dette Hus tynger svært paa mig. Jeg har gjort mig fremmed for alle, ingen holder af mig mere....

O, det utatnemmeligt Værn — men kunde han sige hende det?

— Jeg lider skækkelig. Jeg ønsker at komme bort her fra, langt, langt bort, for at intet skal minde mig om For-tiden.

— Intet — Agnes? og aldrig? spurgte Ernil med kvast Stemme.

— Aldrig? det ved jeg ikke — maaske senere — men nu, nu gjør alting mig ondt og elendig, sukkede hun og vred Hænderne i Fortvivlelse. Jeg er atten Aar, den Alder man plejer at kalde Livets lykkeligste, og jeg er saa græselig utykkelig — af, Ernil, lad mig være alene, det er bedre for mig.

Men i Steden for at adlyde hende, traadte han nærmere.

— Ja, De er utykkelig, Agnes, men dersom De blot vilde, saa vilde alt blive godt....

— Jeg ved, jeg ved det jo; jeg skal bære mig ad som de andre, skal være som den hele Verden! sagde hun med bitter Spot.

— Ja, erklærede han lak. De vil dog aldrig kunne synke ned til den hverdagslige Trivialitet, men De skalde forsøge at høje Dem for almindelig gjældende Love, almindelige Pligter....

— Lad mine Fingre stække?

— Heller end slyde avet om.

Forbløffet over denne Kæthed, stirede hun paa ham, mere overrasket og nydgyerrig end vred.

— Hørsaa mig ret, Agnes; jeg elsker Dem mere, end Ord kunne udtale, og jeg vilde give mit Liv for at kunne tørre Deres Taarer; men naar jeg ser hvordan De vitterlig hilder Dem selv i slike store Bildfarelser, saa er det min Pligt, at sige Dem det. Deres Forældre forgjode Dem og ønske intet hellere end at gjøre Dem lykkelig, derfor vil De være blind; i Deres inderste Hjerte ved De vel, at jeg har Ret, men Deres Stolthed tillader Dem ikke at tilstaa det.

De søler Dem i Deres Rolle som den misfjendte, den misforstaaede, thi saa snart De ophører med at spille denne Rolle, maa De atter underkaste Dem alle de Love, som De for Djeblilket kan haane og trade under Fødder. Jeg for-nærmer Dem, Agnes, jeg ved det godt, og dog var min Kjærlighed ingen Sinde mere sand og magtig end i dette Djeblit. Maaske vil De aldrig tilgive mig, og jeg sætter min Livslykke paa Spil, i det jeg advarer Dem for sidste

Gang.... Endnu er det Tid, og paa de uklare Drømme og Væder, var Dem selv god, som De kan være, som De var hin Dag, da De reddede det stakkels Værn ud af Flammerne....

Hun tav, sagte, men med bævende Stemme, der trængte til Hjærtet blev han ved:

— Kjæreste Agnes — dette Hus tynger paa Dem, mit staar Dem aabent, rede til at modtage Dem. Vi nære beg-ge en varm Trang til at gaae vort Land og vore samtidsige; Deres Resoluthe og Fasthed vil hjælpe til at overvinde min Svaghed, vi ville gjensidig udfylde hinanden og blive lykkelige. Og Agnes, jeg holder jo saa meget af Dem, at De er mig saa dyrebær, at hele Verden uden Dem vilde for- komme mig øde og tom. Vi ville træde frem for Deres For- ældre og sige Dem, at vi tilhører hinanden, og al Fortrød vil forvandle sig til Glæde....

Han havde grebet begge hendes Hænder og saa hende ind i Djnene med dyb, inderlig Hengivenhed....

Hun sølte en brændende Lyst til at sige Ja. Hun vidste, hvor god, hvor ædel, hvor fast og bestandig han var, og hun sølte, hvordan en blød salig Jølelse bemægtigede sig hende. Hun vidste, at hun vilde kunne vandre ved hans Side gennem Livet fri for Sorger og Bekymringer, holdt oppe og ledet af hans kraftige Haand, en lokkende Higen efter Kjærlighed og Omhed gennembevædede hendes Sjæl; hun lod sig allerede drage af hans Arm, og hun var ved at lægge sit Hoved op til dette ædle, stærke Hjerte — da pludselig rorted den usalige Stolthed sig hos hende, hun rev hastig sine ry-stende Hænder ud af Ernils og stødte ham fra sig.

— De har svoret, adbrig at tale til mig om Deres Kjær- lighed, sagde hun med bævende Stemme. De har brudt Deres Ord.

Han traadte dybt rystet et Skridt tilbage. Ja, han havde glemt sin Ed.

— De har fra nu af at sly min Nærhed, jeg forbyder Dem at komme mig før Dje! vebblev Agnes med haard Stemme; hun skjæmpede jo nu ikke blot med sin egen Stolth- hed, men ogsaa med den nye Jølelse, som havde grebet hende.

Han saa hende fast ind i Djnene.

— Hvad De nu gjør, Agnes, er slet handlet, sagde han, blev af Bevægelse.

— Jeg giver ikke Dem Ret til at bedomme min Hand- lemaade, svarede hun.

— Det kan De ikke forbyde mig.

— I det jeg bantliser Dem fra min Nærhed, taber De- res Tanker og Handlinger al Betydning for mig. Jeg gjen- tager for Dem, at jeg vil ikke se Dem mere, ikke møde Dem igjen, og dersom De overfor de andre ikke kan finde et Paa- stand til at forlade vort Hus, saa vil jeg forlade det.

Han bukgede dybt.

— Nu har jeg ikke andet at gjøre, end at adlyde, sagde han, men De handler grufomt, uretfærdig og uklogt. De vel komme til at angre det.

— Trudsel?

— Nej, itkun dyb Smerte. Lev vel, Agnes!

— Lev vel!

Han forlod Galleriet. Ratten var nu brudt frem, og man saa uden for kun en tæt, mørk Taagenaske, der som et graat Klæde lagde sig over Omgivelserne. Agnes ilede ind i sit Værelse og læste sig paa Sengen.

Jeg vil ikke elske ham, jeg vil ikke! gjentog hun liden- skabelig. Dette Menneske, som forhaaner mig — elske ham: Dersom du kunde være saa latterligt og usøst, mit Hjerte, saa vil jeg bringe dig til Fornuft! Naar jeg ikke vil elske ham, saa maa jeg vel kunne blive Herre over mig selv — man kan alt, hvad man vil.

Trods denne ophøjede Sandhed græd det stakkels Værn hebe Taarer i denne Nat. Til al den indbildte Kummer traadte nu en ægte, en virkelig Smerte; thi hun elskede Er-nil, og hun havde stød ham fra sig for slyse. Hun havde ingen Anelse om hint Kloketteri, der stødte Gjenstanden bort; for atter at drage den til sig; hun havde vist den unge Mand bort i den klippede Dverbevisning, at hermed var det for-bi imellem dem for alle Tider, og hun havde troet, derved at give et Bevis paa et stort Heltend. Curtius var sprungen i Afsgrunden, Scævola havde stukket sin Haand ind i Jiden, hvorfor skulde Agnes Eurof ikke kunne kvæle sit eget Hjerte?

6. Kapitel.

Flugt en.

Næste Morgen var Himlen temmelig klar, og Plato meddelte, at hele Familien var indbudt til Middag hos Ge-neral Baranin.

I Lobet af Ratten var Bladene paa Træerne, som end- nu næppe vare tørre efter Regnen, blæne gule, og hele Landskabet havde paa en Gang antaget denne farverige og dog saa vemobige Efteraarsfare. Snart trængte Solen gennem Taagen og hyllede Park og Skov i en lysende Glans, der ligesom lagde en Stemning af Glæde over Bil-lebet, i det mindste for Ungdommen, som ikke tænker paa den Dag i Morgen og ikke paa nogen Vinter, naar Blomsterne busse.

Plato kjendte Livet bedre; efter at han havde drukket sin The, traadte han eftertænkømt ud paa Terrassen.

— Efteraar allerede! Og saa kommer Vinteren hurtig efter, og atter er et Aar gaaet til sine Fædre bag os, num-lede han.

Blomsterne straaede i glimrende Farvepragt; i hine Dage, naar Sommer og Efteraar smelte sammen i et, er det, som vilde disse venlige, stille, søaa Krabater endnu give deres bedste i Farve og Duft, forinden Døden kommer. Plänen fremviser et yppigere grønt end nogen Sinde; det lyser i Haverne med rødt, gult og violet som broget Mo-saik, hvis glimrende Skar gjør ondt i Djnene — en eneste Nim-frost, og hele Herligheden ligger visnet paa den gutnebe Gronvæd.

— Agnes, raabte Plato, da han saa sin Datter gaa gennem Blomstervægen.

Hun traadte hen til ham.

— Hvor en Gang, Værn, begyndte han. Din Moder

er i sit Værelse, søj hende op og sig hende med et Par ve- lige Ord, at din Dpørsel gjør dig ondt; da vil denne M- stemning, som tynger paa os alle, være fjernet.

Agnes saa to Gange paa Faderen, som vilde hun ta- men ikke vovede det.

— Hvad vil du, Værn? spurgte han godmodig.

— Jeg — Fader, dersom det var dig, saa ved jeg, leg vilde finde det rette Ord, for at røre dit Hjerte; men er bange for, at dette ikke vil lykkes mig hos Moder.

— Og dog maa du sige hende, at du angter din D- rrelse, svarede Plato med et Suk.

Agnes tav.

— Men, Værn, vebblev Faderen strængt, jeg haak- dog, at du virkelig angter den?

Hun slog Djnene op og sagde med Varme:

— Jeg er græselig utykkelig derover, at jeg har va- dig Sorg.

— Sig det med de samme Ord til din Moder, me- forlanger hun ikke af dig.

Agnes søvede et Djeblit, derefter sagde hun rofolt:

— Det er alligevel noget ganske andet, Fader. Med har behandlet mig anderledes end du.... Jeg vil jo ikke sige at jeg ikke indser min Urret, søjede hun til, da hun saa, Faderens Mine forværedes, men det vil ikke være mig m- ligt uhykket at vise hende den samme Jølelse, som jeg h- saa let ved at udtrykke over for dig — big min inderlig el- de Fader — søjede hun til ganske sagte.

Plato var alvorlig befyret; aabenbart havde D- skranket Værnets Selvejelse meget dybt, og den Slags Sa- lægtes meget langsomt hos Agnes.

— Vil du ikke gjøre det for min Skyld? spurgte han, Jølelsen af, dermed at have anslaaet den rette Streg i D- terens Hjerte.

— O, Fader! For dig, for dig kan jeg gjøre alt, h- slyde Agnes og trykede hans Haand til sine Læber.

Hun var besjæret; Taarene, som strømmede ud af h- des Djne, viste, at Jfen om hendes Hjerte smeltet, at h- des Stolthed var overvunden.

Plato kyssede hende paa den rene Pande.

— Kom straks med; din Moder har allerede ventet i længe.

Med Armen slyngt om hendes slanke Liv gik han m- hende til Dosias Værelse, hvor denne lige havde endt Toilette.

— Dosia, sagde han, her er vort Værn, som har na- at sige dig.

Derved tråk han sig tilbage og lukkede sagte Døren til for at vende tilbage til Verandaen, hvor han saa med drømmende Blik ud over Landskabet, der ved sit efteraars- tige Præg mindede saa mægtig om Tilværelsens Forgængel- hed.

Selv den største Strateg kan begaa et Misgreb. D et saabant var det, at Plato havde ladet Moder og Datter være alene, uden at han havde forvisjet sig om Moders Stemning.

Dosia, som atter og atter havde tænkt over den Hregre- je, som hun havde haft, var uheldigvis just i denne Str- kommen til det Resultat, at hendes Langmodighed nu maatte være til Ende, og at det fra nu af maatte være hende Dggave at kalde Værnet tilbage til Pligt og Ydighed m- ubonhørlig Stregthed.

Den gamle Demon, som i sin Tid havde forledt hende til saa mange gale Stregger, var ikke ganske uddød i Dosias Hjerte, Aarene havde ikke fuldstændig drabt den medfø- lrligstrang, der gaves endnu Djeblilke, da hun var i Stand til at optage Kampen med hele Verden for at sly sin Vilse igennem.

Denne Stemning var ikke vel stiftet til at forstaae Ag- nes's Indbefømmen den af Faderens tilføjede Virkning; D sølte den unge Pige ved det første Ord af Modersens Mund og hendes Stolthed flammede højere nu, efter den var bleet trængt ud med Vold.

— Naa? sagde Dosia, som stod for Toilettspejlet, ser- dig til at gaa ud og i Færd med at trække Hanserne paa.

Tonen klang ikke meget opmuntrende, dog Agnes sagde til sig selv, at hun for at tækles Faderen maatte betvinge sig nok en Gang og høje sig for Moderen. Men Agnes var h- igjennem en sandru Natur, og naar det, som hun vilde sige, ikke kom fra hendes Hjerte, kostede det hende en frygtelig Anstrængelse at bringe Ordene over sine Læber.

— Moder, sagde hun med usikker Stemme, jeg er b- ge for, at jeg har volbt dig Fortrød, og jeg vilde bede di om ikke længere at være vred paa mig.

Dosias hele Væsen oprorted ved denne meget usølsomme ge Afsigt.

— Er det alt hvad du har at sige mig? spurgte hun en fremmed og kold Tone.

— Ja Moder, svarede Agnes, og saa hende fast i S- nene.

— Saa kan du gaa. Du maa enten bede mig om Til- gevelse for din utilbørlige Dpørsel, som det sig har og h- eller du understaaer dig ikke i at komme mig for Dje mere.

Det var mere mere, end hun havde villet sige, m- hun kunde ikke let blive Herre over sig selv, og hendes Kæ- paa ubetinget Dpretholdelse af den moderlige Rynidighed naa- saa meget større, som hun selv i sin Ungdom havde sølt f- stor Træng til at timse ad den. Et Ordsprog betegnet sly- Anføgtelser mere hjært end smagfuldt med Udtrykket: "Min Fanden bliver gammel, gaar han i Kloster."

— Saa skal jeg altsaa ikke følge med eder til Genera- Baranin? spurgte Agnes.

— Det er ubetinget rettere, at du bliver hjemme; du har saa Tid til at tænke over din Urret og vil maaske komme til Fornuft.

Agnes tog Afsted med en tum Hilsen og vendte sig for at gaa; da hun tog i Døren, stod det for Dosia, som maatte hun kalde hende tilbage; en eneste Bevægelse havde været til- strækkelig til at føre Værnet tilbage i Modersens Arme, m- begge var i Besiddelse af det samme Maal af Stolthed, og denne Bevægelse udebleen.

Den unge Pige opsjøgte Faderen, der blev overrasket staaende, da han saa hendes blege, forstyrrede Ansigts- (Fortsattes.)